

Georg von Steensen

fra Avnsbjerg, Cand. jur., preussisk Generalløjtnant.

Ved H. W. Harbou.

I »Erindringer af Steen Steensen Blichers Liv, optegnede af ham selv« (Indledning til den samlede Udgave af Novellerne) nævnes, at Digterens Mormoder var en født Steensen, Søster til Etatsraad Steen de Steensen til Avnsbjerg og til »en Generalløjtnant G e o r g v o n S t e e n s e n, der tjente sig op til Løjtnant under Frederik den Store i Syvaarskrigen, og endnu i 1806 som Fæstnings-Kommandant tappert forsvarede Neisse i Schlesien mod den franske General Vandamme«. Det er denne Georg Steensen, jeg her skal berette om, saa vidt mine Kilder¹⁾ strækker.

Generalens Fader, S t e e n J ø r g e n s e n (f. 1677) var som mange paa hin Tid begyndt som Føged og endt som Herremand. Efter først at have været »Fuldmægtig hos Sivert Urne til Billeshave, beklædte han senere samme Stilling paa Frederiksgave og Hindsgavl, der tilhørte Familien Dewitz. Tillige ejede han »Provstigaarden« ved Assens og Kærum Kirke, som han havde solgt, da han 1732 købte den fra Datterdattersønnens Noveller saa vel kendte jydsk Herregaard A v n s b j e r g (Sjorslev Sogn, Lysgaard Herred). Her døde han 30. Nov. 1754 efter at have faaet Titel af Kommerceraad. Han optræder, som vi har set, først paa Fyn og har maaske hørt hjemme paa denne Ø, hvor han i hvert Fald fandt begge sine Hustruer: den første, A g n e t e C a t h r i n e M o r t e n s d a t t e r (gift 1706²⁾ † 1722), tjente i Gaarde med ham paa Billeshave, den

¹⁾ I Hovedsagen de samme, som jeg har benyttet til Generalens Biografi i Dansk biogr. Lex. (XVI, S. 308). Dog kendte jeg den Gang ikke nogle Oplysninger, som Præsten Niels Blicher, Digterens Fader, har meddelt i »Nyeste Skilderie af Kiøbenhavn«, 5. Aarg., Nr. 59 (²/₅ 1808), og som den flittige Forsker, Postassistent C. Klitgaard, har fremdraget og suppleret i Jydske Saml. 3. R. VI, S. 292 ff.

²⁾ ²⁴/₂ i Billeshaves Sognekirke Vejlbj.

anden Marie Cathrine Balslev (født 1703, gift 1723, † 1744) var Datter af Amtsforvalter i Odense Rasmus Andersen Balslev¹⁾. Af 1. Ægteskab var der mindst 2 Børn²⁾, der døde før Moderen, af 2. 5 Sønner og 5 Døttre, der paa een Søn nær alle naaede den voksne Alder³⁾.

Georg Steensen — eller Georg Christopher⁴⁾, som N. Blicher kalder ham — var den næstældste af Sønnerne og født 1733 eller 1734 om Foraaret eller Sommeren⁵⁾. Student 1751 (e priv. Wiburg., priv. præceptor Anchersen), juridisk Kandidat 22. Juni 1753 med laud til begge Prøver⁶⁾.

Som Afslutning paa sine Studier rejste han uden Lands. Sammen med sin »Hjertensven«, den senere som Forfatter bekendte Tyge Jesper Rothe (der drog hjemme fra i Maj 1756⁷⁾), laa han ved Universitetet i Göttingen, da de sammen med andre Studenter overværede en Revy, som Frederik II af Preussen holdt ikke langt derfra. Her skal Kongen have lagt Mærke til Steensens høje, smukke Skikkelse og opfordret ham til at træde ind i den preussiske Hær, men Steensen »ønskede ikke saa pludselig at forlade sine Studier«. Længe fortsatte han dem dog ikke; s. A. brød jo Syvaarskrigen ud, og Steensen deltog i denne, ikke, som Steen Blicher siger, paa Frederik den Stores, men paa hans Fjenders Side. 1757 traadte han nemlig i fransk Tjeneste og 19. Aug. s. A. blev han Sekondløjtnant ved Infanteriregimentet Royal Deux-ponts (∴: Zweibrücken). At han,

¹⁾ Velvillige Meddelelser fra Landsarkivar G. L. Wad. Jydske Saml. anf. St. og 2. R. I, S. 367 (Epitafium i Sjørslev K.). B. Balslev, Stamt. o. Fam. Balslev (Odense 1901) S. 90.

²⁾ Peder og Edel, døbte henholdsvis $\frac{4}{8}$ 1715 og $\frac{22}{8}$ 1717 i Barløse.

³⁾ Opregnes i Jydske Saml. først anf. St. og hos Balslev, men de opgivne Data er indbyrdes afvigende, ufuldstændige og til Dels unøjagtige.

⁴⁾ Han er jo uden Tvivl opkaldt efter Farfaderen. Har denne maaske heddet Jørgen Christophersen?

⁵⁾ I Juni 1807 skriver han selv i et Brev til General Vandamme (se ndf.), at han er 74 Aar gammel, og i preussiske Ranglister siges han ved Nytaar 1767 at være 33 Aar 5 Maaneder, 1792 derimod 57 Aar 9 Maaneder. I Følge Universitetsmatriklen var han 1751 17 Aar. N. Blicher siger ligeledes, at han blev Student med 17, men at han var født 1736, hvilket i hvert Fald er urigtigt. Sjørslev Kirkebog begynder først 1739.

⁶⁾ Richter: Jur. og statsvds. Stat. S. 315. Han kaldes her Jørgen og der tilføjes »formentlig † ubefordret« (!).

⁷⁾ D. biogr. Lex. XIV, S. 367. † 1795.

som N. Blicher meddeler, har været med ved Rosbach (4. Nov. 1757), er derfor rimeligt nok, og 23. Juni 1758 udmærkede han sig i Træfningen ved Sandershausen (i Nærheden af Kassel), hvor Franskændene under Broglie slog den hessiske Hær. Som den eneste af Regimentets Grenaderofficerer, der hverken var saaret eller falden, blev han efter Slaget udnævnt til (Premier-) Løjtnant.

Udsigterne til videre Forfremmelse i den franske Hær har dog ikke forekommet ham tilstrækkelig lokkende, thi allerede 1759 tog han sin Afsked — vistnok 10. Marts, den Dag, paa hvilken to Anbefalinger er daterede, som han modtog fra ovennævnte Generalløjtnant (senere Marskal) Hertug af Broglie og fra sin Regimentschef, Brigadér Baron de Clozen. Broglie skriver, at Steensen »a donné dans toutes les occasions les preuves les plus signalés de son zèle et de son courage«; og Clozen, at »le reste de sa conduite ayant répondu parfaitement à l'exactitude de son service, le Régiment a perdu avec beaucoup de regret un officier du mérite de Monsieur de Steensen«. Begge omtaler derhos hans udmærkede Forhold ved Sandershausen.

Steensen tog nu Tjeneste hos Frankrigs Forbundsfælle, Hertugen af Württemberg, og blev Grenaderkaptajn i General de Romans Regiment. Om hans videre Deltagelse i Syvaarskrigen er intet fundet; men i Vinteren 1761—62 aflagde han et Besøg i Hjemmet og indgav 30. Nov. 1761 en Ansøgning til Kongen, saa lydende¹⁾:

Stormægtigste Monark!

Allernaadigste Arve Herre og Konge!

Deres Kongelige Majestæts store uskatterlige Huld og Naade imod alle Allershøjst-Deres tro Arve-Undersaatter giver mig det lykkeligste Haab allerunderdanigst at nyde Del i samme.

Siden Begyndelsen af nærværende Krig har jeg tilbragt min Tid dels i Kongelig Fransøisk, dels i Hertugelig Württembergisk Tjeneste, og efter adskillige i begge gjorde Felttog opnaaet den Grad af Grenader-Kaptajn med Kompagni

¹⁾ Krigskancelliets Refererede Sager, ²/₁₂ s. A.

i den sidste, hvor jeg tillige som en af de ældste Kaptainer med Vished tør vente inden kort Tid at blive til Major forfremmet. Maar (sic!) ogsaa til Begyndelsen af næstkommende Februarii Maaned, da min Tilladelse er ude, igen ved mit Regiment indfinde mig.

Al min Flid og eneste Øje-Mærke har bestandig gaaet ud derpaa, at gjøre mig dygtig til min Allernaadigste Konges og mit kære Fædrelands Tjeneste, og jeg vover at smigre mig med det Haab, at min Umage heri ikke har været forgæves. Understaar mig derfor Deres Kongelige Majestæt i dybeste Underdanighed at bønfalde, at en Majors Plads i et af Allerhøjst-Deres Regimenter Fodfolk mig allernaadigst maatte forundes. Min højeste Ære skal bestaa i stedse og ved alle Lejligheder at vise mig værdig til saa høj og uskat-terlig en Naade, ligesom det ogsaa er min største Lykke i dybeste Underdanighed at forblive,

Stormægtigste Monark

Allernaadigste Arve Herre og Konge,

Deres Kongelige Majestæts

allerunderdanigste tro Arve Undersaat og Tjener

George Steensen.

Foruden med de 2 franske Anbefalinger er Ansøgningen bi-lagt med et Brev, d. d. Louisbourg (∴ Ludwigsburg) 8. Okt. 1761, fra den württembergske Generalmajor v. Wolff, ligeledes overstrømmende af Ros og Venskabsforsikringer.

Paa dette Tidspunkt laa Kejserinde Elisabeth af Rusland dødssyg, og det var en given Sag, at hendes Efterfølger Peter (III) af Gottorp, saa snart han kom paa Tronen, vilde paaføre Danmark Krig. Den danske Hær var derfor sammendraget i Holsten, og der havde derfor nok været Brug for en krigserfaren og vel anbefalet, indfødt Officer. Kongen synes imidlertid, og vel ikke med Urette, at have fundet, at Steensen var lovlig fordringsfuld, og lod ham derfor give følgende Svar:

»Da es noch immer unruhig daraussen wäre, er auch noch in Diensten daselbst stehe, und für alles da hier eben nichts vacant ist, so wünschen Ihre Maytt., dass er dar

aussen bleiben möge. Wenn er aus den dortigen Diensten käme und wieder nach seinem Vaterland käme, so wollen Ihre Maytt ihn allemal in selbiger Qualität, wie er da gedient, wieder hier in Dero Dienste mit Appointement aufnehmen, und Ihre Maytt würden immer ihm Gnade wderfahren lassen, wenne er continuire sich so aufzuführen, wie bisher geschehen.«

Men Steensen var ikke tilfreds med at ansættes »in selbiger Qualität, wie er da gedient«. Han vendte derfor tilbage til Württemberg, hvor han forblev i alt 6 Aar; 1765 var han württembergs Major »ausser Dienst«, d. e. afskediget, og det er vel paa dette Tidspunkt, at han gennem sin fornævnte Ven, Tyge Rothe, paany gjorde Forsøg paa at blive optagen i den danske Hær, men atter forgæves. Han gik saa i preussisk Tjeneste og kom aldrig mere hjem til Danmark. Han vedblev at staa i Brevveksling med sin Broder paa Avnsbjerg, og i et af Brevene — hvis Sprog i Aarenes Løb skal være blevet »ganske tyskartet« — omtaler han et Besøg, han havde af Fr. Buchwald til Gudumlund¹⁾, ligesom Steensen selv en jydsk Godsejersøn, vel sagtens medens denne var ansat ved Gesandtskaberne i Petersborg og Wien²⁾.

I August 1765 traadte Steensen ind i den preussiske Hær og blev i nogle Aar anvendt som Hververofficer. Vel blev han i Nov. 1766 virkelig Major i Infanteribataillonon v. Rossières (Nr. 50), men denne eksisterede endnu kun paa Papiret og blev først virkelig oprettet 1772 i Reichenbach i Schlesien; 1774 fik den Garnison i Silberberg, 1796 i Kosel, 1799 i Frankenstein, mindre Fæstninger i samme Provins. Steensen blev forfremmet til Oberstløjtnant 1775, Oberst 1779, Generalmajor 1787, Generalløjtnant 1794; efter 1778 at være bleven Kommandør for Bataillonon, blev han 1795 Chef for samme, som derefter kom til at bære hans Navn og 1797 blev udvidet til et Regiment; men 1799 traadte han fra som Regimentschef og blev Guvernør i N e i s e, den vigtigste Fæstning paa den preussisk-østerrigske Grænse³⁾.

¹⁾ Nyeste Skilderie, anf. St.

²⁾ D. biogr. Lex. III, S. 222. Senere Stiftamtmand, † 1814.

³⁾ Oplysninger fra militære Arkiver i Berlin, modtagne 1902 gennem nuværende Generalmajor Carl Harbou i Strassburg.

I denne Stilling stod han endnu, da Preussen 1806 erklærede Frankrig Krig.

Denne Krig er som bekendt det mørke Punkt i den preussiske Hærs Historie: efter Slaget ved Jena (14. Okt. 1806) opstod der blandt høje og lave Landet over en ligefrem Panik, som søger sin Lige. Den ene Fæstning efter den anden faldt, saa at sige uden Sværds slag, i Franskmændenes Hænder. Neisse var en af de faa hæderlige Undtagelser.

Til Schlesien, der laa uden for Krigens Hovedskueplads, sendte Napoleon hen imod Aarets Slutning et Korps af syd-tyske Hjælpetropper under Kommando af sin yngste Broder J é r ô m e. Neisse blev d. 24. Febr. 1807 indesluttet af en württembergsk Division under den franske General V a n d a m m e, en Mand, der var lige kendt for sin Dygtighed og for sin Haardhændethed; som Følge af en af Prins Jérôme misforstaaet Ordre begyndte den egentlige Belejring dog først sidst i April, men saa blev der ogsaa taget fat for Alvor. En Maaned senere blev Belejringsartilleriet og dermed Ilden forstærket, men det varede dog endnu en Stund, før Belejrerne havde Følelsen af, at Forsvarerne begyndte at blive møre. D. 27. og 28. Maj sendte Vandamme Parlamentærer for at opfordre Fæstningen til Overgivelse; de blev afviste, men da han et Par Dage senere foreslog Guvernøren at mødes med ham til Forhandling om Vaabenstilstand, tog denne Forslaget under Overvejelse og lod Betingelserne for Kampens Fortsættelse nøjere undersøge. Resultatet var følgende:

F æ s t n i n g s v æ r k e r n e havde ved Belejringens Begyndelse været i ret god Stand, men Anlægget var temmelig kunstigt og krævede derfor efter Armeringsplanen en Besætning paa 12,000 Md., medens man kun havde raadet over halv saa stor en Styrke, som under Belejringen ved Fjendens Kugler, Sygdom og Desertion var svundet ind til 4000. Allerede lidt ind i Maj havde Værkerne imidlertid lidt meget ved Fjendes Ild, og i den seneste Tid var saa vel Palisaderne paa Angrebsfronten som de Sluser, der holdt paa Vandet i Gravene og de dertil knyttede Oversvømmelser, saa at sige helt ødelagte. Af Fæstningens Artilleri, der havde været ret rigeligt,

var herved tre Fjerdedel ubrugeligt, da Lavetterne var skudt i Stykker og man her lige som ved Værkerne savnede Materialier til Udbedring. I Byen var næsten ikke et Hus ubeskadiget, enkelte Kvarterer helt ødelagte. Af Proviant havde man endnu Brød for nogle Uger i Behold, men Kød, Smør og desl. var næsten ganske sluppet op. Til de talrige syge og saarede manglede man Medicamenter, da Apoteket var skudt i Brand.

Besættningens Afdelinger havde fra Belejringens Begyndelse været daarlig samarbejdede, til Dels meget mangelfuldt uddannede og tarvelig bevæbnede, en Del af Fodfolket havde man maattet give Piker i Stedet for Geværer; Antallet af Befalingsmænd havde været utilstrækkeligt og var bleven suppleret med mindre brugbare og paalidelige Elementer; Troppernes moralske og taktiske Værdi var derfor kun ringe, de karakteriseredes som modløse, utilfredse og tilbøjelige til Desertion. Endelig havde den fattige Del af Befolkningen allerede i nogen Tid paa Grund af Dyrtid lidt følelig Mangel, og Borgerskabet, hvis Stemning i det hele havde været tro og offervillig, havde fra midt i Maj bønfaldt om »Endschaft ihrer Leiden«.

Af de højere Officerer, der synes at have været duelige og pligttro Mænd, var der i det afholdte Krigsraad kun een, der mente, at der under disse Omstændigheder var Haab om at kunne afslaa den Storm, som sikkert ikke vilde lade vente længe paa sig. Haabet om Undsætning var efter Danzigs Fald (24. Maj) praktisk talt udelukket. Og hverken strategisk eller politisk var der Udsigt til at vinde noget ved at vove det yderste. Guvernøren gik derfor ind paa den foreslaaede Forhandling.

Ved denne krævede Vandamme, at Fæstningen straks skulde overgive sig, hvorimod Steensen forlangte en Maanedes Udsættelse. Efter Haanden enedes man om at slutte Vaabenstilstand indtil 16. Juni: indtil da skulde alt paa begge Sider blive, som det var i Øjeblikket, men skulde der komme Undsætning, havde Besætningen Lov til at bruge sine Vaaben; i modsat Fald skulde Overgivelsen ske nævnte Dag. D. 3. Juni blev Kapitulationen ratificeret fra begge Sider, og d. 16. om Morgen

rykkede Steensen ud med sin Besætning, defilerede tæt uden for Neisse forbi Prins Jérôme og nedlagde Vaabnene $\frac{1}{2}$ Mil derfra.¹⁾

Den Kommission, som Kongen af Preussen efter Fredslutningen nedsatte for at undersøge Fæstningernes Overgivelse, erklærede Neisses Kapitulation for »vollkommen gerechtfertigt«; at man paa underordnede Punkter fandt et og andet at kritisere, kan ikke undre. Tyske Forfattere yde ogsaa eenstemmig Fæstningens Forsvarere al Anerkendelse.

Fra fransk Side nævnes denne Belejring som »un des plus rudes de la campagne de 1807«. »Pendant sept semaines le général Stensel (sic!) eut la gloire de résister à un bombardement effroyable²⁾. Endnu medens Underhandlingerne stod paa, havde Vandamme tilskrevet Steensen et Brev (dat. Hovedkvarteret i Bielau 1. Juni)³⁾, hvori han »regner sig det til Berømmelse at have mødt en Fjende, der paa saa værdig en Maade som De har opfyldt sin Pligt; og »gennemtrængt af Højagtelse for Deres Fæstnings tapre Modværge« lovede han at gøre sin Indflydelse hos Prinsen gældende til Bedste for Officererne og Byens haardt medtagne Indbyggere. Steensens Svar⁴⁾ indeholder ikke noget af særlig Interesse; det er holdt i Vendinger, der viser, at han ikke havde glemt den Courtoisie, han havde lært hos Franskændene et halvt Aarhundrede tidligere. Naa! at en Belejrer overfor en Modstander, han vil have til at kapitulere, bruger søde Ord for at faa den beske Pille til at glide ned, behøver jo ikke at betyde saa meget; men ogsaa efter Overgivelsen henvendte Vandamme til Steensen »schmeichelhafte Äusserungen« og tilbød som Bevis paa Højagtelse, at Guvernøren og Kommandanten, hver med 4 Offi-

¹⁾ Den fyldigste og paalideligste Fremstilling af Neisses Belejring findes i E. v. Höpfner, Der Krieg von 1806 und 1807 (Berlin 1851) 2. Del, IV, S. 234—277. Jvfr. O. v. Lettow-Vorbeck's Værk om samme Krig, Fortalen til III Bind, (Berlin 1893).

²⁾ A. du Casse. Le général Vandamme (Paris 1870), II, S. 240.

³⁾ Trykt i det af en bekendt tyske Forfatter J. W. v. Archenholtz udgivne Tidsskrift »Minerva«, Nov. 1807, og gengivet i dansk Oversættelse i Nyeste Skilderie og Jydske Saml. (se ovf.).

⁴⁾ Trykt hos du Casse, S. 248 f. At det er dateret 2. Maj (i St. f. Juni), er selvfølgelig en af de ved Maaned- (og Aar-) skifte vel kendte Skrivefejl.

cerer efter eget Valg, maatte være fri for Fangenskab og straks vende tilbage til deres Konges Tjeneste¹⁾).

Om Steensens personlige Optræden under Belejringen savnes der desværre direkte Vidnesbyrd; men naar de højere Officerer i Fæstningen (som det f. Eks. ses af Krigsraadsforhandlingerne) viste sig upaavirkede af den Forsagthedens Aand, der havde grebet saa stærkt om sig paa andre Steder, saa er man berettiget til at slutte, at først og fremmest deres Chef er optraadt med Ro og Fasthed. Det samme Indtryk faar man af, hvad der meddeles om Forhandlingerne med Vandamme, der ved slige Lejligheder kunde optræde ret ubehersket. Har Steensen, som det siges, været en »mild og menneskekærlig Mand²⁾), saa har han paa den anden Side havt tilstrækkelig Karakterstyrke til at gøre sin Pligt uden Hensyn til de Ofre, dette krævede. Det var ham, der havde Ansvaret og i Henhold hertil maatte tage de afgørende Beslutninger; Hovedæren for Neisses tapre Forsvar tilkommer derfor ogsaa ham med Rette.

De under Belejringen udstandne legemlige og aandelige Anstrængelser havde dog taget saaledes paa den gamle Mand, at han ikke kunde gøre Brug af det oven for omtalte hædrende Tilbud³⁾). Uden senere at overtage nogen Kommando blev han boende i Neisse, hvor han døde 3. Juni 1812.

Da Steen de Steensen 17. Okt. 1760 blev adlet — mod at afstaa Kongen Landsbyen Aarestrup i Frederiks Sogn — fik han Løfte om, at samme Naadesbevisning maatte blive hans 3 yngre Brødre til Del; men disse indløste intet Patent⁴⁾). For Georg Steensens Vedkommende kan et saadant maaske ogsaa snarest have været ubejligt, da man i Udlandet aabenbart ingen Tvivl har næret om hans adelige Herkomst. Han nævnes altid med Adelsprædikaterne de eller von, under Tiden endog som Baron. Og hans Efterkommere har heller ikke været i Tvivl om, at de »dem alten Geschlecht derer v.

¹⁾ Höpfner, S. 276.

²⁾ Nyeste Skilderie, anf. St.

³⁾ Höpfner, S. 277.

⁴⁾ Indlæg til St. de St.s Adelspatent (Frederik V, Nr. 62) i Justitsmin. Lensarkiv.

Steensen aus Dänemark angehören, und zwar entstammen wir der directen männlichen Linie, während die auf Langeland angesessene Familie, die sich de Steensen-Leth nennt, die weibliche Linie ist¹⁾. Familien har dog ikke ført de gamle Steensensers Vaaben, men det, der blev tildelt Steen de Steensen, og med dette er Familien opført i tyske Adelslexika²⁾.

Georg Steensen var 2 Gange gift: 1° c. 1779 med Caroline Helene Wilhelmine v. Thielau, f. 14. Juli 1754, † 1782 i Silberberg, 2° 24. Mai 1786 med Charlotte Sophie Elisabeth v. Thielau, f. 10. Okt. 1762, † 18. Marts 1818 i Neisse, Døtre af Gottlob Siegismund v. Thielau til Lampersdorf og Helene Elisabeth v. Vippach³⁾. Han efterlod kun 1 Søn (af 1. Ægteskab),

Friedrich Georg v. Steensen, født i Silberberg i Efteraaret 1781 (ved Nytaar 1803 21 Aar 3 Maaneder gl.), 1796 Standardjunker i Kyrasserregimentet Berg, Nr. 12, 1798 Kornet, 1802 Sekondløjtnant, 1810 afskediget, 1813 Ritmester ved 6. Schlesiske Landeværns-Kavalleriregiment. Ejer af Godserne Gzybowitz, Marienau og Bischofswalde i Schlesien⁴⁾. I Ægteskab med Antonia v. Lippa (der ligesom hans Moder tilhørte en schlesisk adelig Slægt) havde han 4 Børn, af hvilke 1 vistnok er død ung. 2 Døtre, Lina og Toni (vel Caroline og Antonia) døde ugifte i Karlsruhe i Schlesien. Det fjerde Barn,

Friedrich v. Steensen, født 11. Apr. 1812, blev 1830 Portepéefændrik ved Infanteriregimentet Nr. 22 (i Schlesien), 1831 Sekondløjtnant, 1847 Premierløjtnant, tog 1848 sin Afsked for at træde ind i den slesvig-holstenske Armee, hvor

¹⁾ Brev af 19/3 1884 fra Frk. Thecla v. St. til Udg. af Danm. Ad. Aarb.

²⁾ v. Ledebur, Adelslex. der preuss. Mon. II, S. 476. Kneschke, Allg. deutsches Adelslex. VIII, S. 609. Naar Ordet »Taffelstene« (i Vaabnets 1. og 4. Felt) her gengives ved »Edelsteine«, turde dette være rigtigere end »Tærninger« i Nyt dansk Adelslex., S. 279. Jfr. Molbech, dansk Ordbog II, S. 478.

³⁾ De her anførte Personalier om G. St., hans Søn og Sønnesøn skyldes i Hovedsagen Genmaj. C. Harbou, men er paa enkelte Punkter velvilligst supplerede af Stiftsdame i Vallø, Frk. M. v. Mesmer-Saldern i Lybæk.

⁴⁾ Ledebur, Kneschke, anf. St.

han blev Kaptajn i 1. Jægerkorps, 1849 i 3. Infanteribataillon⁴). 1866 Kaptajn i 1. Oberschlesiske Landeværnsregiment Nr. 22, s. A, fungerende Bezirkskommandør i Aabenraa, 1867 afskediget, karakt. Major. Ejer (1857) af Karmine i Schlesien⁵). Død 11. Juli 1884 i Kötzschenbroda ved Dresden. Gift 16. Dec. 1850 med Josephine Amalie Stephanie Mathilde v. Mesmer-Saldern, født 16. Dec. 1819, † 27. Nov. 1889 i Kötzschenbroda, Datter af fhv. fransk Ritmester Jean Marie Aimé v. Mesmer-Saldern til Schierensee i Holsten og Friederikke Marie Sophie Baronesse Brockdorff. De havde kun 1 Datter,

Thekla v. Steensen, der døde ugift i Kötzschenbroda i Nov. 1892, som den sidste Ætling af Familien Steensen fra Avnsbjerg.

¹) Das Offizierskorps des schlesv.-holst. Armee u. Marine (Lybæk 1858) S. 38 og 164.

²) Ledebur, Kneschke, anf. St.